Ч. 148. Второк 16 (3) липня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — Войсковий бунт в Туреччині. — Заграничнa політика Анґлії.

Задля елементарних нещасть, які навістили всхідну часть нашого краю в цьвітни сего року і спричинили значні шкоди на будинках, на засівах і в запасах збіжа, розпочав український клюб зараз, як тільки парлямент по Великодних Сьвятах зібрав ся, енерґічні заходи. На першім засіданю поставив посол др. Е. Олесницкий внесене нагляче, в якім в загальних нарисах представив наміри катастрофи а депутация українського клюбу інтервеніювала у п. міністра президента і у п. міністра справ внутрішних, щоби акцию запомогову держави для потерпівших прискорити і зробити по можности як найвидатнійшою.

В межичасї заняв ся „Сільский Господар“ через свої філії зібранем потрібних дат, які подрібно виказали би висоту шкід, спричинених в кождім повіті, а навіть в кождій громаді. Материяли, які філії „Сільского Господаря“ центральному виділови надіслали, зужиткував посол др. Евген Олесницкий в парляменті, поставивши 16 внесень наглих, в яких подрібно показав шкоди в поодиноких повітах, взглядно громадах поодиноких повітів. Ті наглі внесеня дотикали повітів: бобрецкого, борщівского, городецкого, збараского, золочівского, жидачівского, коломийского, перемиского, рудецкого і станиславівского.

На послідній засіданю парляменту відбула ся дебата в справах запомоги для потерпівших наслідком елементарних катастроф. При тій дебаті забрав голос іменем українського клюбу посол о. Онишкевич і в промові попер наглі внесеня, поставлені Українським Клюбом, вказав на висоту катастрофи і її наслідки, а рівночасно поставив резолюцию, щоби правительство рік річно предкладало парляментови докладні звіти про підмоги на потерпівших від елементарних катастроф, парляментом завотовані; в звітах сих мали бути докладні дані, кому і як високі запомоги уділено.

Бунт турецкого войска став ся для отоманьскої держави незвичайно грізний так, що Порта тепер далеко більше заклопотана внутрішним положенем ніж війною з Італією. Войсковий бунт мав вже обняти 3 четвертини всеї армії. В часї мира має Туреччина коло 200.000 войска, в часї війни може мати понад півтора міліона. Коли тепер під оружием стояло лише з пів міліона, то збунтованих є поважна сила, яких 300 тисяч. Осідок комітету збунтованого войска є в однім з більших міст — Монастирі (в Македонії).

Винувате в сім молодотурецке сторонництво і на него спадає одвічальність. Нездарне правлїнє Молодотурків довело до повстаня в Албанії. Спершу молодотурецке правительство старало ся в мирний спосіб успокоїти повстанців, але хотіло дійти до сего при помочи обіцянок, яких доси не сповняло. Коли-ж повстанє розширило ся, правительство вислало до Албанії войско. І то власне дало привід до войскового бунту. Почали ся перші прояви бунту. Войско не хотіло іти против повстанців, офіцири висказували своє невдоволене з молодотурецкого міністерства. Молодотурецкі політики видумали лік на се такий, що переперли в палаті послів і в сенаті закон про заборону належати офіцирам до політичних орґанізаций. Та то лише скріпило войсковий бунт. Офіцири і ціла армія були невдоволені з молодотурецкого комітету і передовсім домагали ся усуненя молодотурецкого комітету і молодотурецких міністрів, з котрих армія передусім була невдоволена. Порта почала переговори з бунтівниками, але они розбивали ся і не давали жадного позитивного результату. А тимчасом і повстанє в Албанії і бунт войска росте В цілій державі розлад, анархія.

Порта хотіла зробити зробити знов один нерозважний крок та вислати против 3-ох четвертин збунтованого войска одну четвертину незбунтованого. Та в послідній хвилї рішила ся завернути від сего наміру. Молодотурецкі політики змінили фронт і самі починають уступати. На домагане збунтованих офіцирів почи-

---

4)

МЕВА.

(З анґлїйского).

(Конець).

— Пригадаєш собі всьо згодом, Ізольдо — сказав. — Застанови ся лише, надумай ся. Памятаєш наш останний день в Веймут, коли ти обіцяла мені, що коли ти умреш скорше від мене, вернеш до мене в виді білої голубки.... Тепер знаєш?

— Я?? Я мала тобі сказати щось так сентиментально дурного?

— Ах! не висьмівай мене, Ізольдо! Бо ти не додержала слова. Так, сеї фатальної ночи, в котрій „Шамоа“ розбив ся, птичка, властиво не біла голубка, але сіра мева, влетіла до мене крізь вікно. Я пізнав тебе від разу. І я привіз тебе тут і держав в сій клітцї аж до хвилї, коли ти не могла довше бути в тілї меви.... Невжеж ти забула?... Але менше про се, коли ти знову вернула до мене!

Скорим рухом кинула ся на найблизше крісло, котре був би їй сам присунув, колиб не думав над тим, що крісла не суть для духів і тоді на велике здивоване Фільмера, бо ніколи до сего часу був би не знав, що позволить собі на дрібний усьміх, засьміяла ся неповздержилим сьміхом. Думав спершу, що се конвульсійні напади, але вкінци переконав ся, що се був сьміх

— Як ти міг увірити в таку дурницю! — сказала, як тільки могла заговорити. — Зле роблю, що сьмію ся.... Я повинна тим зворушити ся.... Але мева! Я-б мала бути мевою!... Згинути можна від сьміху!

— Се не перешкаджає, що все є правдою! Можу показати тобі меву. Є у пташника, котрий має її випхати.

Сї слова викликали новий сьміх.

— Алеж я не була в меві! — закликала.— Як би я могла влізти до неї! Отже цілий сей час ти уважав мене за духа?

— Моя бідна Ізольдо! — сказав, стараючи ся дати їй до пізнаня правду, можливо найлагіднійше — чи маєш сьвідомість чим.... чим... чим ти є тепер?

— Най скінчить ся вже шал! — закликала. — Піднеси сей великий абажур з лямпи і поглянь на мене. Чи думаєш, що я подібна до опира?

Коли побачив її, як сиділа в повнім сьвітлї лямпи, Фільмер мусів признати, що она вство з тіла і крови; з тіла передусім, бо в сильній і гарній женщині, з ніжної, майже прозорої Ізольди з попередного року нічого не лишило ся. Зазначував ся навіть зачерк на довгий підбородок.

— Так — сказав — виджу, ти не є духом, Ізольдо!

— Ти волів би може, щоб я ним була?

Не міг ся уперти в думках, що хотяй мала его слово, прийшла, аби упімнути ся о свої права. Але не умів їй нічого відповісти і сказав:

— Ах, Ізольдо! а всеж я через так довгі і сумні місяці був тобі вірний!

— Чи ти зовсім сего певний? — запитала. — Скажи щиро Парменасе!

— Признаю ся — сказав — що бували хвилї, в яких мева не вистарчала мені до виповненя болючої порожнечі мого житя.

— І ти звертав ся до сеї міс... як ти її назвав? Шаліс... правда? аби виповнити порожнечу? Тим лїпше, що я приняла її дзюбненям в руку!

— Як тобі подобає ся жадати сего, я є твій.

— А як мені не подобає ся, скористаєш з волї аби запропонувати супружество тій міс Шаліс? Зроби се, Парменесе, ти вільний!

— Ах, се за богато посьвяти, з твоєї сторони, Ізольдо! — запротестував.— Ні, Ізольдо, я не в силї приняти подібної офіри!

— Нема тут ніякої офіри!... Я жінка иншого!

— Якто! — закликав перенятий великою пільгою. — Ти віддала ся за пана Тодевен?

— Ні, ні, за иншого — відповіла — за иншого, котрий був на покладі „Шамоя“ тої нещасної ночи... Я сиділа на критій лавці на покладі. Прийшов і сів коло мене. Ми найшли в собі богато спільних черт характеру, коли

нають димісіонувати ся молодотурецкі члени кабінету. Перший подав ся до димісиї один з найвизначнійших членів молодотурецкого сторонництва міністер війни Магмуд Шефкет-паша, котрого димісию султан приняв. Се перша концесия Порти для збунтованих, але се ще не вдоволить їх і они домагають ся димісиї цілого кабінету. Мабуть стане ся по волї бунтарів.

Турецке правительство має тепер потрійний клопіт. Війну з Італїєю, повстане в Альбанії і бунт войска. Щоби вийти цїло з потрійного біди, треба великого політичного розуму і посьвяти. Недалека будучність покаже, як отоманьска держава вийде з того цїлого нещастя.

В палатї громад міністер Ґрей виголосив exposé про заграничну політику, в якім заявив, що вихідною точкою анґлїйскої політики є приязне віднощене до Франциї і Росиї. Також і з иншими державами відносини дуже добрі, особливо з нїмецкою державою. Що-до Середземного Моря, Анґлїя мусить там удержувати власну фльоту і не може здати ся виключно на своїх союзників.

Новинки.

Львів, 15 липня 1912.

— Нові шкільні інспектори. П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував межи иншими отсих шкільних окружних інспекторів на шість-лїтний функцийний период часу: Ів. Ходаковского, Мик. Тарасевича, Ал. Купчанку, Юр. Якубовича, Гіл. Стратичука, Вол. Кукелку, М. Дашкевича, С. Кашюка, Вас. Чачковского, Вол. Качоровского і О. Грабовского.

— Фортифікацийний район у Львові. Дня 20 червня с. р. зменшено фортифікацийний район у Львові. Комісия зложена в представителів войска, маґістрату і львівского староства пересунула граничні стовпи ч. 22, 24, 25, 17, 18 і 19. Великий простір ґрунту на Пасіках і Кайзервальдї може бути тепер забудований, бо виключено его з фортифікацийного району.

— В обороні австрийскої артилериї. З Відня доносять: Послїдна спільна рада міністрів викликала ріжні, нераз авантурничі і незгідні з правдою коментарі. Відносить ся то передовсїм до виводів, котрі представляють нашу полеву артилерию як менше вартну. Супротив сего належить ствердити, що наша полева артилерия відповідає що до якости і технїчного розвою сучасним условинам. Що знов до военного матерiялу, то належить ствердити, що не можна єму зовсїм нїчого закинути і спецiяльно надає ся до уживаня в поли.

— Лїцитация. Дня 16 липня 1912 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Самборі публична лїцитация невідобраних товарів, як: вина, сьвічки, шкіри, зелїза, сїчкарнї, рум, материяли дроґерийні, порожні бочки і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— Розвязане міскої ради у Львові. Президия міста Львова оповіщує: „Рескриптом з дня 6 липня с. р. ч. 9790 пр. на основі першого роздїлу §. 112 закона з 11 цьвітня 1896 р. дневника краєвих законів ч. 23 (новеля до статуту міста Львова) розвязав п. Намістник раду міста Львова ізза резиґнациї 86 єї членів з мандату радних і опорожненя дальших двох мандатів з причини смерти, взглядно утрати виборчого права; се спричинило що нинї члени міскої ради не могли би нїчого правосильного ухвалити задля браку комплету, приписаного в §. 45 статуту міста Львова. З уваги на те будуть одвітно до пятого роздїлу згаданого закона вести біжучі справи громади і виконувати права прислугуючі міскій радї при виборах в часї від розвязаня міскої ради аж до вибраня нової ради президент міста Йосиф Найман, І. віцепрезидент др. Тадей Рутовский і II. віцепрезидент міста др. Леонард Шталь. В справі порученого обсягу діланя обовязує постанова §. 63 закона з 4 го грудня статуту у видї закона з дня 25 мая 1909 року д. кр. зак. ч. 66.

— Пожар Марійскої вежі в Кракові. Підчас великої бурі зі зливою і громами, яка перетягнула минулого тиждня вечером понад Краковом, ударив оден грім в вершковий стовп Марійскої вежі. Огонь ярив ся в стовпі кілька годин, вкінци по 11 год. в ночи вибух ясною полуминїю. Прохожі побачили огонь і візвали сейчас огневу сторожу. Ратункова акция була дуже трудна, з причини великої висоти вежі, до якої не могла досягнути вода з сикавки.

корабель розбив ся, всів зі мною іількома моряками на одну лодку. Два дни плили ми струєю води. Згадав менї о супружестві аж тоді як ми не мали вже нїчого до їдженя опріч одного сухаря. Переконана, що на всякий случай не буду довго жити, я приняла его. Люди на корабли, що вiратували нас, думали, що молоді супруги; не хотячи аби пізнали мене, я не випроваджувала їх з блуду. Зрештою, був се дуже невинний блуд, бо сейчас по прибутю до Мальти я стала міс Ґольдіґам.

— Ти повинна була скорше мене про се повідомити — сказав — і булаб менї заощадила богато прикрости.

— Знищити ідеал, який ти витворив собі з мене? — Се було би за прикро менї. А зрештою ходило тут о пана Тодевена. Але оженив ся вже з иншою. Тоді я сказала собі, що заки ще виїду рішучо до полудневої Африки, поступлю може по джентельменьски і прийду сказати тобі, що не треба тобі журити ся мною. І я прийшла... але тільки на се, аби переконати ся, що ти був менї рівнож невірний, як инші. Ах! мужчини не мають сталого чутя!

— Ти не казала би сего — відповів з докором — як би ти знала, як я любив сю меву з любови до тебе, Ізольдо!

— Думаю, що були перерви в сїй любові — сказала — і я скидаю з тебе цїлу відвічальність що до мeви. Але тепер не найдеш нас вже нїколи в своїй дорозї. Мушу вже іти, бо мій муж може мене за богато випитувати ся. Прощай, Парменасе... прийми мої найсердечнїйші бажаня!

Відійшла! А він був вільний, справді вільний і міг вже справді написати до Доріель.

Писати? По що мав писати, як міг тепер сьміло піти до неї і представити їй свою просьбу. Десять хвиль пізнїйше дорожка везла его до Доріель.

Було вже темно, коли прибув на місце: не так однак темно, щоби не побачити прибитого над брамою назвиска. Шалїси певно давали баль.

Запитав про пана Франка. Хотів перше погодити ся з Шалїсом, котрий, як собі сейчас пригадав не приходив нинї до бюра! Шалїс однак не мусїв бути хорий, бо коли слуга запровадив его до білярдової салї Фільмер застав свого товариша, як забавляв ся недбалим шураном куль по столї.

Франк не укривав свого здивованя, побачивши товариша.

— Сїдай мій старий — сказав з такою сердечностию як би нїколи нїчо не зайшло між ними.

— Жалую, що ти скорше не прийшов, але лїпше пізнїйше, як нїколи!

— Я... не міг прийти скорше — відповів Фільмер.

І додав одним духом:

— Не можу позбути ся підозріня, що ти і Доріель маєте жаль до мене за моє досить дивне поведене... вже знаєш... з причини тої нещасної меви.

— Хвалити Бога! — сказав Франк — ти позбув ся єї?

— Здохла — відповів Фільмер прямо. — Зробила з мене порядного дурня.

— Не говорім вже про се... — сказав Франк, котрий хотів чим скорше прийти до порядку денного.

— Але мушу сказати Доріель... що я вернув до розуму.

— Вір менї, лишім се так як оно є. Зрештою як на тепер, не можливо сказати про се Доріель. Саме тепер она є в половинї до Дувре.

— До Дувре?! Що буде робити в Дувре? — запитав Фільмер зажурений але і зацїкавлений.

— Але они мають там тільки переночувати — в дорозї до італїйских озер — сказав Франк.

— Они? — запитав Фільмер — твій отець поїхав з нею?

Франк засьміяв ся.

— Властиво нї! Они... се значить Доріель і Цецилий Монвре... в послюбній подорожи. Ти не знав про се? Я думав, що ти дістав запрошене. Доріель хотїла тобі вислати.

Хвилю здавало ся Фільмерови, що білярд і лямпи, всьо танцювало кругом.

— Нї, я нїчого не дістав — промовив — кажеш Цецилий Монбре?

— Так, добрий тип, він також веселий товариш. Ти видів его у нас послїдного разу... не пригадуєш собі? Їх порозуміня іно що зачинало ся. Ми були у тебе тої недїлї перед Різдвом, аби тебе повідомити... але щож... задля ріжних причин ми мусїли відійти, не кажучи нїчого. Може хочеш піти на гору, кинути оком на подарунки? Ще не забрали їх а суть межи ними досить гарні річи.

Але Фільмер пригадав собі, що час его вже занятий на нинї.

— Не запрошую тебе, щобись лишив ся з нами на обідї. Ти би занудив ся. Дім наш не буде вже веселий, як виїхала Доріель. Прийди побачити їх як вернуть з дороги.

— Дякую... — сказав Фільмер — прийду, як буду міг... Як будеш писати до неї, напиши... Вп. п. Монбре, що желаю їй щастя!

* * *

Кілька годин пізнїйше вертав на Ширінг Ґарден. Сумний обідав в італїйскій кухни, дивуючи ся, що може проковтнути кілька кусків. Входячи до свого сальону, застав там деревляну пачку, котру отворив, не думаючи над тим, що там могло бути.

Було в ній велике пуделко шкляннє, в котрім на скалї зарослій морскою травою, на тлї що представляло океан, розсїла ся мева наче жива.

Знаменито була випхана. В шкляних очах що заступала правдиві зріницї, здавало ся Фільмерови, що бачить цинїчний глум, наче тїшила ся з обманьства, завдяки якого мала так довго житє і пристановище і зазнавала такої пошани і любови.

Прийшла єму шалена думка, знищити єї, сейчас, аби з нею разом загинув і слїд его нерозумного шалу! Вже вхопив гачок від вугля, але рука єму опала.

Остаточно, подібна пімста над нежиючою річею була дитиньством. Не она его випроваджувала в блуд: він сам обманював себе. Пригадав собі всьо, що она... учинила, аби потїшити его в першім смутку по утратї судженої; терпеливість з якою мева, дика птиця морска, зносила свою неволю, безграничне довіре, яке єму оказувала, мовчаливі стараня, на які здобувала ся, аби стати єму товаришкою.

І зворушив ся до глубини серця.

Хотяй була тільки мевою, була одиноким сотворіням, котре було єму вірне аж до смерти. Тому лишив шкляну скриночку в спокою. Але не хотів єї мати в своїй комнатї. Відчував, що не в силї знести іронїчного погляду штучних очий. Випхана птиця є нинї найгарнїйшою окрасою сальоновою его господинї.

В самій річи чесна дама цїнить єї далеко більше як за житя і говорить влучно, що о много більше клопотів мала би є нею, як би була людиною.

Вкінци удало ся огонь пригасити. Згорів лише вершок стовпа, який був обитий бляхою. Цілій вежі грозила велика небезпечність з причини окружаючого єї р883уштованя.

— **Нещастна пригода в Закопанім.** Ві второк 9 липня вибрало ся товариство зложене з 9 осіб, під проводом професора краківского університету дра Савіцкого на прогульку з Закопаного на угорску сторону. Вечером того дня прибули до дому, стративши по дорозї участницю прогульки п. Шистовску, котра на скрутї дороги полишила ся була на якийсь час. Коли довший час єї не видко було, почали инші участники прогульки за нею шукати, однак не знайшли навіть слїду. На другий день вибрала ся ратункова експедиция, щоб єї віднайти, однак гляданя були безуспішні. Спроваджено поручника поліциї Діндорфа, котрий удав ся з поліцийним псом глядати погибшої, однак також без результату. Телеґрафічно завізвано помочи помочи поліцийних псів в Катовицях, а в пятницю вибрала ся инша ратункова експедиция зложена з 38 людий. Результати поки що незвістні.

— **Закінчене процесу за спадщину ґр. Воляньского.** Десять днїв тривала розправа против М. Белюховского, адвоката Шраттера і єго тестя В. Кавфмана, обжалованих о вимушене 200.000 корон на родинї Боґуцких, спадкоємцях ґр. Николая Воляньского. Була се вже друга розправа, бо касацийний трибунал скасував засуд першої, яка відбувала ся в грудни минувшого року. В пятницю о 2-ій годинї по полудни оголошено засуд. При увзглядненю лагодячих обставин засуджено за злочини з § 98 Якова Шраттера, як головного виновника на півтора року, а Матвія Белюховского на рік тяжкої вязниці з щомісячним постом. Венямина Кавфмана увільнено ізза браку доказів. Оборонці обжалуваних внесли жалобу неважно ти.

— **Яка є недостача гроший в Европі,** видко на пр. хоч би з сего, що місто Праґа шукає вже від кількох місяців позички 25 мілїонів корон і вкінци недавно зголосили ся два чи три париські банки з жертвованєм позички. але під тим услівєм, що за облїґациї заплатять по 92 за 100, від тих 92 будуть брати 4 і пів проц., а дальше, тому що ті гроші є призначені інвестициї, проте всі вироби призначені до тих інвестиций, має місто Праґа закупити у Франциї. І мимо таких тяжких условин, здає ся, що Праґа затягне позичку у францускиx капіталїстів, бо вимоги инших банків були ще висші.

— **Пожар.** Зі Шпильчина коло Бібрки доносять про страшний огонь, який вибух там дня 2 липня с. р. Огонь мабуть підложено. Огонь знищив 2 селяньскі загороди, причім спалила ся десятьлїтна дівчина, пара коний, 4 телята і 4 безроги. Шкода значна, будинки були в части обезпечені. Жандармерия веде в тім напрямі слїдство.

— **Оріґінальний страйк.** Трамваєва служба в Неаполі застрайкувала в сей спосіб, що оставила свої одяги і переодягнула ся в найпоганїйші лахи, що очивидно знеохоче до трамваїв навіть мало в тім взглядї перебірчивих Італїянців. Такий страйк мав показати ся вже успішним.

— **По американьски.** Жінка якогось Бінеттіго з Бостона звернула ся до суду з просьбою о розвід. На доказ слушности своїх претенсий предложила п. Бінетті судови записки домашних подій в часї чотирох літ. Виявило ся, що муж накладав на свою жінку, що мала досить велике власне майно, грошеві кари за найменші провини і стягав ті кари при помочи погроз і битя. В предложених записках є між иншими такі карні позициї: за недостаточне старане про мужа — 2 доляри, за припалене котлєтів 10 долярів, за перечатане листу від матери без дозволу мужа 10 долярів, за те, що забула купити мило, 2 доляри, що купила цукор, не запитавши, де продають дешевше, 12 долярів. Супротив сего суд признав жалобу п. Бінетті слушною і дав їй розвід.

Телеґрами.

Відень 15 липня. З Константинополя доносять, що після донесень ґубернатора з Косова альбаньскі ворохобники загрожують місту Пристинї. Войска турецкі мали їх побити і відперти.

Відень 15 липня. До віденьских часописий доносять з Будапешту, що ґр. Кін-Гедерварі має в недалекій будучности знов станути на чолї угорского правительства.

Рим 15 липня. Росийский амбасадор в Римі Карпеньский відвідав міністра справ заграничних Сан Джулїяна в Фіюджі. Відвідини ті не мали політичного характеру.

Константинополь 15 липня. Джевид паша іменований комендантом корпуса в Монастири.

Надіслане.

Ч. В. 104·543/12.

ОГОЛОШЕНЄ КОНКУРСУ.

Виділ краєвий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским розписує отсим конкурс на 6 стипендий з фонду краєвого по 1000 К річно для учеників Академіїї рільничої в Дублянах. О сї стипендиї можуть ся убігати укінчені ученики шкіл середних, що по скінченю студий аґрономічних в Академії рільничій в Дублянах і відбутю практики господарскої міряють обрати зване учителїв рільництва для селян або працювати в орґанізациях заводових рільничих в краю.

Подання поперті: а) метрикою хрещення, б) сьвідоцтвом зложеного успішно іспиту зрілости в ґімназиї або в школї реальній, в) сьвідоцтвом з послїдного півроку шкільного в ґімназиї або школї реальній, г) докладним сьвідоцтвом убожества, належить вносити найпізнїйше до 10 серпня с. р. до Виділу краєвого на руки Дирекциї Академії рільничої в Дублянах. До подання належить надто долучити письменну заяву, силою котрої обовязує ся кандидат, що по укінченю наук в Академії рільничій в Дублянах працювати-ме в раві візвання із сторони Виділу краєвого як учитель рільництва для селян або в орґанізациях заводових рільничих в краю.

У Львові, дня 10 липня 1912.

Пйотровскій.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної науки.** На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане — Цїна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35*)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).